

Arrest

nr. 338 871 van 7 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. L. E. V. (eerste verzoekster), die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 30 september 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 oktober 2021.

E. J. M. E. (tweede verzoekster), die verklaart van Colombiaanse en Chileense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 29 juli 2023 als minderjarige en heeft in eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 augustus 2023.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 december 2021 (eerste verzoekster) en op 5 september 2023 (tweede verzoekster) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna:

het CGVS). Bij het CGVS werd eerste verzoekster gehoord op 2 december 2024 en tweede verzoekster gehoord op 30 oktober 2024.

1.3. Op 16 januari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 20 januari 2025 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van L. E. V. (eerste verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L.(...) E.(...) V.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1980 in de stad Cali, gelegen in het Colombiaanse departement Valle del Cauca. Daar groeide u samen met uw broers en zussen op bij uw ouders. Nadat u in uw late tienerjaren een tijd in Jamundi woonde, keerde u terug naar de stad Cali. U vervulde uw middelbare studies en ging er nadien aan het werk als verkoopster.

Op 19 september 2006 verdween E.(...) T.(...) V.(...), de zoon van uw zus A.(...) P.(...) V.(...) V.(...) (CG (...); ov-nummer (...)). Na een ochtendshift op het werk was hij niet thuisgekomen en ook gedurende de dagen die volgden bleek er van hem geen spoor. Uiteindelijk kwamen jullie via de vader van een van zijn vrienden te weten wat er was gebeurd. E.(...) was na zijn werk samen met desbetreffende vriend op straat betrokken geraakt in een conflict met een andere jongen. Een politiepatrouille kwam tussenbeide, waarop de jongens het op een lopen hadden gezet. E.(...)s vriend en de andere betrokkene konden alsnog in de boeien worden geslagen, maar E.(...) kon verder ontkomen richting de rivier, achtervolgd door een politieagent. Hierop hoorde de vriend van E.(...) geweerschoten, maar hij kon niet zien wat er was gebeurd. Toen de politieagent opnieuw verscheen, meldde deze dat hij E.(...) in het been en de rug had geraakt. Vervolgens werden de aangehouden jongens meegenomen. Het lichaam van E.(...) werd nooit gevonden. Eenmaal uw zus en haar toenmalige echtgenoot vernamen wat er met hun zoon was gebeurd, dienden zij klacht in bij de Colombiaanse autoriteiten, waarop een onderzoek werd gestart. In het kader van dit onderzoek werd u op een gegeven moment ondervraagd. De betrokken politieagenten en de dader van de moord op uw neef, waren echter niet opgezet met de aangifte en het daaropvolgende onderzoek. Al snel begonnen uw zus en haar echtgenoot bedreigingen te ontvangen. Dit deed hen besluiten Colombia te ontvluchten. In 2007 vluchtten zij naar Ecuador en u vergezelde hen. Samen deden jullie er een verzoek om internationale bescherming. Nog voor de asielpcedure werd afgerond, werd uw zus op 27 augustus 2008 in Ecuador op straat benaderd door twee mannen in een auto. Het bleek opnieuw te gaan om onder meer dezelfde politieagent, de persoon die E.(...) had gedood. Hij probeerde A.(...) P.(...) in de auto te sleuren, maar zij verzette zich hevig en begon luid te roepen. Dit trok de aandacht van een politiepatrouille kortbij en deze kon op tijd interveniëren. Volgend op dit incident besloot het UNHCR om uw zus, haar man en u uit veiligheidsoverwegingen weg te halen uit Ecuador en jullie op 6 mei 2009 te hervestigen naar Chili. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Sindsdien woonde u steeds in de hoofdstad Santiago de Chile, in verschillende wijken. Al snel leerde u Er.(...) C.(...) M.(...) R.(...) kennen, een man met de Chileense nationaliteit. Jullie vormden een koppel en raakten in verwachting. Op 15 augustus 2010 beviel u van een dochter, E.(...) J.(...) M.(...) E.(...) (CG (...); ovnummer (...)). Zij kreeg zowel de Colombiaanse als de Chileense nationaliteit. Anderhalf jaar na de geboorte van jullie kind, traden u en uw partner in het huwelijk. Op basis van dit huwelijk ontving u van de Chileense autoriteiten een permanente verblijfsvergunning, hetgeen ertoe leidde dat u afstand deed van uw verzoek om internationale bescherming en de asielpcedure werd beëindigd.

Uw echtgenoot worstelde met een alcoholproblematiek, alsook zocht hij zijn toevlucht in verdovende middelen. Dit maakte hem steeds vaker agressief. Zowel op fysiek als op psychologisch vlak werd u door hem mishandeld. U wilde de man verlaten, maar diende nog een tijdlang het huwelijk verder te zetten om voldoende spaargeld te verzamelen. Na vijf jaar huwelijk pakte u uw spullen en trok u met uw dochter naar uw zus A.(...) P.(...). Het duurde echter niet lang alvorens Er.(...) C.(...) jullie daar wist terug te vinden. Dit leidde opnieuw tot geweld. U verhuisde nadien nog meerdere keren, maar de vader van uw dochter liet u niet gerust en viel u ook op straat regelmatig lastig. Meermaals diende u klacht in en zocht u hulp, maar deze pogingen bleken tevergeefs. De jaren verstreken en intussen werd de scheiding definitief en officieel afgerond. In 2020 zag u Er.(...) C.(...) voor het laatst toen er een incident plaatsvond waarbij hij een tijdlang jullie dochter bij u had weggehouden. U zocht vervolgens naar een oplossing voor uw situatie en kwam hiervoor opnieuw uit bij uw zus A.(...) P.(...). Zij was inmiddels in 2017 naar België gereisd nadat haar ondertussen ex-echtgenoot in het kader van de vredesakkoorden in Colombia het onderzoek naar de moord op hun zoon had laten heropenen en de problemen hierdoor opnieuw waren opgerakeld. Nadat zij in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend, werd ze in 2019 erkend als vluchteling. A.(...) P.(...) zorgde ervoor dat u haar in België kon vervoegen.

Op 29 september 2021 verliet u Chili en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar Brussel. Vervolgens deed u op 4 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in België. Omdat Er.(...) C.(...) had geweigerd jullie dochter de toestemming te geven om samen met u te reizen, bleef zij achter. U bracht haar onder bij haar vader in de hoofdstad en jullie contact verwaterde enigszins na uw vertrek. Niettemin was u

steeds van plan om uw dochter ook naar België te laten komen en haalde u hiervoor alles uit de kast. Uiteindelijk reisde E.(...) J.(...) op 28 juli 2023 met het vliegtuig via Madrid naar Brussel. Zij deed vervolgens op 16 augustus 2023 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden vervolgd en gedood door de personen die eerder uw neef E.(...) en uw zus hebben vervolgd, omwille van uw betrokkenheid in deze zaak.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uw Chileense verblijfstitel, de geboorteakte van uw dochter, uw huwelijksakte, het toestemmingsformulier waarin uw vaders dochter haar de toestemming geeft om te reizen, een foto van de halve geboorteakte van uw neef E.(...) T.(...) V.(...), een foto van een schrijven vanwege het UNHCR betreffende uw zus A.(...) P.(...) d.d. 6 augustus 2009, foto's van een aangifte bij La Fiscalia Cali d.d. 12 december 2018 met bijhorende bevestiging dat deze nog actueel is, een uittreksel uit de databank van La Fiscalia omtrent de actieve status van de aangifte d.d. 6 november 2024, een kopie van de brief waarin de vader van uw neef het gerechtelijk dossier opvraagt, een kopie van een schrijven waarin uw zus wordt vermeld als patiënt in een psychologisch centrum in Chili d.d. 9 oktober 2009, een document met daarin een getypte feitelijke opsomming van gegevens over uw neef, zijn moeder en de zaak zonder meer, een foto waarop u samen met uw familie en uw neef bent te zien, een kopie van krantenkoppen betreffende de situatie omtrent de moord op uw neef, een door u in het Spaans opgestelde eigen getuigenis betreffende uw problemen d.d. 21 oktober 2024 en een door uw zus opgestelde getuigenis met aangehecht een bewijs van haar inschrijving in het Lierse bevolkingsregister d.d. 19 oktober 2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de dezelfde personen die in het verleden reeds uw neef E.(...) T.(...) V.(...) om het leven hebben gebracht en vervolgens ook zijn ouders hebben vervolgd (CGVS, p. 16, p. 21). Daarbij verwijst u in wezen naar het asielrelaas zoals initieel naar voren geschoven door uw zus A.(...) P.(...) V.(...) V.(...) (CG (...); ov-nummer (...)) in het kader van haar asielaanvraag enkele jaren geleden. In de mate dat in geval van uw zus werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, dient het CGVS eerst en vooral te benadrukken dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Ieder verzoek om internationale bescherming dient aldus individueel te worden beoordeeld. Het gegeven dat uw zus erkend werd als vluchteling betekent bijgevolg niet dat u per definitie aanspraak kunt maken op het verkrijgen van internationale bescherming.

Vooreerst dient het CGVS op te werpen dat het feit dat uw neef E.(...) T.(...) V.(...) in 2006 door een politieagent om het leven werd gebracht, alsook het gegeven dat zijn ouders daaropvolgend problemen kenden en uw zus zowel Colombia als later ook Ecuador en Chili diende te ontvluchten, in deze beslissing niet wordt tegengesproken. Er dient niettemin nogmaals te worden bevestigd dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Uit het geheel aan uw verklaringen komen immers verscheidene eigenaardigheden, onaannemelijkheden en ongerijmdheden naar voren, waardoor danige twijfels rijzen aangaande de door u voorgehouden betrokkenheid in de problemen waarmee uw zus en haar gezin in het verleden kampten. U slaagt er met andere woorden op geen enkele manier in om een concrete vrees in uw hoofde enigszins aannemelijk te maken.

Om te beginnen worden uw verklaringen gekenmerkt door verscheidene eigenaardigheden, alsook duiken elementen op die weinig aannemelijk aandoen. Zo mag het reeds verbazen dat u omtrent uw vermeende betrokkenheid in het door u opgeworpen geheel eigenlijk niet over de nodige documentatie beschikt om deze beweringen ook maar enigszins objectief te staven. U stelt dat u in 2007 samen met uw zus Colombia zou hebben verlaten, dat u samen met haar een asielprocedure in Ecuador zou zijn opgestart, dat u vervolgens samen met uw zus door het UNHCR zou zijn hervestigd naar Chili en dat u daaropvolgend samen met uw zus een asielaanvraag in dat land zou hebben ingediend (CGVS, p. 5-6, p. 13-14). Bovendien zou u eerder, volgend op de gebeurtenissen die zich op 19 september 2006 hebben afgespeeld, ten aanzien van de Colombiaanse autoriteiten een verklaring hebben afgelegd (CGVS, p. 12, p. 15). Aangaande dit alles kan u echter geen enkel authentiek document voorleggen (CGVS, p. 6, p. 13, p. 17-18). Dat er volgens u geen enkele vorm van feitelijke bewijswaarde hieromtrent zou bestaan, doet behoorlijk de wenkbrouwen fronsen.

Het zou in deze immers gaan om gedegen wettelijke procedures bij officiële (internationale) instanties, waardoor minstens kan worden verwacht dat deze enigszins zouden zijn gedocumenteerd. Dat er geen enkel officieel spoor van deze feiten zou zijn geregistreerd, overtuigt niet. Dit des te meer omdat uw zus hieromtrent in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming wel degelijk verscheidene betrouwbare documenten met betrekking tot haar eigen persoon wist voor te leggen. De vaststelling dat u uw vermeende getuigenis bij de Colombiaanse onderzoeksinstanties en uw zogenaamde asielprocedures in Ecuador en Chili, alsook de vermeende hervestiging die u zou zijn toegekend op geen enkele manier kan onderbouwen en beweert dat er hieromtrent nooit enige vorm van documentatie zou hebben bestaan, kan allerm minst als aannemelijk worden beschouwd en plaatst de geloofwaardigheid van deze verklaringen reeds danig op de helling.

Doorheen uw opeenvolgende verklaringen geraakt u dan ook niet verder dan blote beweringen. Deze worden bovendien op verscheidene cruciale punten gekenmerkt door een frappante onwetendheid vanuwentwege. Het komt onder meer als merkwaardig naar voren dat u niet weet wanneer u precies Colombia zou zijn moeten ontvluchten en wanneer u precies samen met uw zus naar Ecuador zou zijn getrokken (CGVS, p. 5). U stelt dat dit in 2007 zou zijn geweest, maar een preciezere tijdsindicatie moet u schuldig blijven. Dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet enigermate nauwkeuriger in tijd weet te schetsen, is gezien het belang ervan tamelijk opmerkelijk te noemen. Ook eigenaardig is het feit dat u niet op de hoogte blijkt van het feit of uw zus in Ecuador een beslissing ontving na het indienen van haar asielaanvraag aldaar (CGVS, p. 6). Uw uitleg voor deze onwetendheid, namelijk dat u toen nog erg jong was, biedt hiervoor geen verschoning. U was op dat ogenblik immers reeds een volwassen vrouw van zevenentwintig jaar oud, waardoor u verre van een onvoldoende maturiteit kan vooropstellen. Daar komt bij dat u evenmin kan zeggen wie nu precies verantwoordelijk was voor de dood van uw neef en de vervolging van uw zus en haar vroegere echtgenoot, de namen van de daders zijn u onbekend (CGVS, p. 17). Dat u gedurende alle jaren die zijn verstreken nooit verdere informatie zou hebben ingewonnen omtrent de personen die u nochtans stelt te vrezen, het gaat in deze werkelijk om zeer basale gegevens, kan moeilijk overtuigen indien desbetreffende mannen voor u werkelijk een gevaar zouden betekenen.

Daarenboven, en niet in het minst, dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen niet geheel coherent blijken te zijn, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnt. Zo mag blijken dat u omtrent uw verblijfplaatsen, en meer bepaald omtrent uw verblijf in Colombia, geen eenduidige verklaringen hebt afgelegd. Zo beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud stellig dat u in 2007 vanuit Colombia naar Ecuador zou zijn verhuisd en dat u vervolgens in 2009 rechtstreeks van Ecuador naar Chili zou zijn getrokken, waar u onafgebroken zou hebben verbleven tot uw vertrek naar België in 2021 (CGVS, p. 5-6). Dit oogt opmerkelijk, daar u in het kader van uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op verschillende momenten had verklaard dat u tussen 2008 en 2010 woonachtig was in uw land van herkomst, Colombia (Zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5 & Verklaring DVZ, Vraag 32). Dat u een verblijf van wel twee jaar vervolgens geheel onvermeld laat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet danig de wenkbrauwen fronsen. Wanneer u hier vervolgens mee wordt geconfronteerd, werpt u plots op dat u na uw verhuis naar Ecuador inderdaad nog een tijd in Colombia zou hebben doorgebracht, maar dat dit slechts twee maanden zou zijn geweest en dit reeds in 2007 (CGVS, p. 7). Dat u wederom een andere versie van uw opeenvolgende verblijfplaatsen naar voren schuift en hieromtrent hoe dan ook niet onmiddellijk open kaart hebt gespeeld, is bepaald nefast voor uw algehele geloofwaardigheid en die van uw verklaringen als zou u doorheen die periode bij uw zus zijn geweest en dus betrokken zijn geweest in haar situatie.

Bovendien uitermate opvallend te noemen is de vaststelling dat uw zus A.(...) P.(...) doorheen het geheel aan de verklaringen die zij aflegde kaderend binnen haar eigen asielprocedure, u werkelijk op geen enkel moment heeft vermeld (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U komt in de door haar voorgelegde versie van de feiten metterdaad geheel niet aan bod. Met geen woord rept zij over ook maar enige betrokkenheid, laat staan aanwezigheid van uwentwege. Daar waar u dus uitdrukkelijk te kennen geeft dat u samen met uw zus Colombia zou hebben ontvlucht, dat jullie samen een asielprocedure in Ecuador zouden zijn gestart en vervolgens samen naar Chili zouden zijn hervestigd, alwaar jullie wederom samen een asielaanvraag zouden hebben ingediend, beschrijft A.(...) P.(...) inderdaad uitgebreid dezelfde gang van zaken, doch zonder enige vermelding wat u betreft. Indien u gedurende dit alles werkelijk aan de zijde van uw zus zou hebben gestaan en jullie deze bepalende gebeurtenissen werkelijk samen zouden hebben meegemaakt, mag het volstrekt niet aannemelijk heten dat zij u bij het gedetailleerd uit de doeken doen van haar asielfreelaas daarin werkelijk compleet achterwege zou laten. Eenzelfde redenering dringt zich op betreffende een bedreiging die plaatsvond in Colombia alvorens A.(...) P.(...) het land diende te ontvluchten. U beweert ter plaatse te zijn geweest toen dit gebeurde en getuige te zijn geweest van dit alles enerzijds, uw zus rept in haar verklaringen dienaangaande met geen woord over uw zogenaamde aanwezigheid tijdens dit incident anderzijds (CGVS, p. 16). Wanneer u met deze bijzonder markante merkwaardigheid wordt geconfronteerd, relativeert u reeds in eerste instantie de eerder door u benadrukte hechtheid van jullie onderlinge band om vervolgens de voormalige echtgenoot van uw zus voor te stellen als zijnde een agressief monster, alsook verwijst u naar psychologische problemen waarmee uw zus zou kampen (CGVS, p. 18). Deze verklaringen bieden echter geenszins een afdoende verschonende uitleg voor de hierboven vastgestelde ongerijmdheden, zoals u tevens tijdens het persoonlijk onderhoud wordt medegedeeld. U stelt vervolgens geen idee te hebben met welke reden uw zus u in het verleden niet zou

hebben vermeld en verwijst daaropvolgend naar een door uw zus neergepende getuigenis die u tevens hebt neergelegd (zie groene fardes van het administratief dossier; zie tevens infra). Zoals hieronder eveneens benadrukt, kan een dergelijke post-factum verklaring met uiterst gesolliciteerd karakter echter geenszins een bewijsgrond vormen voor de door u opgeworpen verklaringen. Dit biedt dan ook geen enkele vorm van verschoning voor de duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheid. Het gegeven dat uw zus u doorheen het geheel aan haar verklaringen in wezen volkomen onvermeld laat en nergens melding maakt van uw aanwezigheid op cruciale momenten van haar asielrelaas, terwijl u later het tegendeel beweert, is onvermijdelijk verder nefast voor uw reeds danig aangetaste geloofwaardigheid.

Er rijzen met andere woorden behoorlijke twijfels omtrent uw zogenaamde betrokkenheid in de problemen zoals door uw zus en haar gezin al die jaren geleden ervaren. Uw verklaringen omtrent uw vermeende nabijheid in deze worden gekenmerkt door ongeloofwaardigheid. Het heeft er alle schijn van weg dat u eenvoudigweg uw wagon achter de verklaringen en het asielrelaas van uw zus hebt gehangen zonder meer.

Wat er ook van zij, er is geen enkele indicatie voorhanden dat u ingevolge de problematiek van uw zus en haar zoon louter op basis van een onderlinge familieband een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van een terugkeer naar Colombia, waar uw ouders bijvoorbeeld nog steeds zonder meer woonachtig zijn (CGVS, p. 10). Zoals hierboven reeds meermaals benadrukt, dient een nood aan internationale bescherming individueel en in concreto aannemelijk te worden gemaakt, in casu quod non. Gevraagd met welke reden de vervolgers van uw neef en uw zus u, bijna twintig jaar na de initiële feiten, plots in het vizier zouden willen nemen, geraakt u echter niet voorbij beweringen die uiterst vaag blijven en die slechts stoelen op hypothetische veronderstellingen van uwentwege (CGVS, p. 16). U maakt deze geenszins aannemelijk en kan deze niet onderbouwen, laat staan duiden wat betreft uw persoon. Er mag evenwel nergens een teken blijken waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat men het ooit werkelijk op u zou hebben gemunt. U hebt in Colombia zelf nooit ernstige problemen ervaren en bent nooit rechtstreeks persoonlijk door de vervolgers benaderd geweest (CGVS, p. 15-16). Daarbij geeft u zelf te kennen dat er geen feitelijke indicaties voorhanden zijn waaruit naar voren komt dat iemand in Colombia u zou willen treffen, er bestaat geen enkele aanwijzing dat iemand in Colombia naar u op zoek is of in het verleden ooit naar u op zoek is geweest (CGVS, p. 17). U slaagt er met andere woorden geenszins in om een persoonlijke vrees ook maar enigszins aannemelijk te maken.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof te hechten aan de door u voorgespiegelde vrees, met name dat u bij een terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd door de personen waarmee uw zus en haar gezin in het verleden problemen hebben gekend.

In tweede instantie verwijst u naar feiten van huiselijk geweld die u zou hebben meegemaakt met uw voormalige echtgenoot, de vader van uw dochter, in Chili (CGVS, p. 14-15, p. 21). Daarbij merkt u deze situatie aan als uw eigenlijke vluchtaanleiding en de reden voor uw komst naar België. Hoewel u inderdaad een groot deel van uw leven in Chili hebt doorgebracht met wettelijke verblijfstitel, bent u een Colombiaans staatsburger en beschikt u niet over de Chileense nationaliteit. Dit heeft tot gevolg dat uw verzoek om internationale bescherming exclusief ten aanzien van Colombia als land van herkomst dient te worden beoordeeld. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het CGVS het zogenaamde gegeven dat u slachtoffer bent geworden van psychologische en fysieke geweldfeiten uitgaande van uw vroegere echtgenoot niet noodzakelijk bevestigt, noch ontkent. Deze vermeende feiten zouden zich echter uitsluitend in Chili hebben afgespeeld (CGVS, p. 19). Hieruit mag geenszins een toekomstgerichte vrees in uw hoofde ten aanzien van Colombia blijken en dit verhindert op geen enkele manier een terugkeer naar uw land van herkomst, zoals u zelf tevens beaamt (CGVS, p. 21). Dat u in Chili in het verleden al dan niet te maken zou hebben gekregen met een gewelddadige partner, betreurenswaardig zonder meer, kan aldus geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Nergens mag immers blijken dat u ingevolge deze situatie in Colombia een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Uit uw verklaringen komt bovendien geen enkele aanwijzing naar voren dat Er.(...) C.(...) u nog enigszins in het vizier zou hebben, laat staan dat hij u in de toekomst nog zou willen raken. U kwam immers voor het laatst in aanraking met de man in de zomer van 2020, aldus meer dan een jaar voor uw vertrek naar België, en zou nadien nooit meer door hem zijn lastiggevallen op welke manier dan ook (CGVS, p. 20). Indien hij u dus werkelijk nog zou hebben willen treffen, zou Er.(...) C.(...) hiertoe nog ruimschoots alle kansen hebben gehad, in casu quod non. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat, indien het in deze zou gaan om een werkelijk gevaarlijke, gewelddadige en wrede man, het niet meteen kan overtuigen dat u simpelweg uw dochter bij hem zou hebben afgezet en achtergelaten terwijl u zelf naar de andere kant van de wereld verhuisde. Enige vrees voor de vader van uw dochter wordt aldus danig verder gerelativeerd.

Als laatste kan nog worden toegevoegd dat ook het verzoek om internationale bescherming dat uw dochter, in eigen naam introduceerde op , werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw dochter bezit zowel de Colombiaanse als de Chileense nationaliteit en in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst, in casu dus Colombia én Chili. In haar hoofde kon echter op geen enkele manier een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van een van deze landen worden vastgesteld.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Om te beginnen dient te worden gesteld dat aangaande de door u neergelegde identiteitsdocumenten en die van uw dochter, u legde uw Colombiaans paspoort, uw Chileense verblijfstitel en de geboorteakte van uw dochter neer, jullie identiteit en nationaliteit in deze niet in twijfel worden getrokken. Evenmin uit het CGVS met betrekking tot de huwelijksakte en het toestemmingsformulier vanwege Er.(...) C.(...) twijfels over het gegeven dat u ooit gehuwd was met de vader van uw dochter en dat hij later de toestemming gaf opdat uw dochter naar België zou kunnen reizen. Betreffende de verscheidene documenten die betrekking hebben op de zaak van uw neef E.(...) T.(...) V.(...) en de problemen die hieruit zijn voortgevloeid voor uw zus en haar vroegere echtgenoot, maar waarin u op geen enkele manier en op geen enkel moment zelf wordt vermeld – meer bepaald gaat het om de foto van de halve geboorteakte van uw neef E.(...) T.(...) V.(...), de foto van een schrijven vanwege het UNHCR betreffende uw zus A.(...) P.(...) d.d. 6 augustus 2009, foto's van een aangifte bij La Fiscalía Cali d.d. 12 december 2018 met bijhorende bevestiging dat deze nog actueel is, het uittreksel uit de databank van La Fiscalía omtrent de actieve status van de aangifte d.d. 6 november 2024, de kopie van de brief waarin de vader van uw neef het gerechtelijk dossier opvraagt, de kopie van een schrijven waarin uw zus wordt vermeld als patiënt in een psychologisch centrum in Chili d.d. 9 oktober 2009, het document met daarin een getypte feitelijke opsomming van gegevens over uw neef, zijn moeder en de zaak zonder meer, de foto waarop u samen met uw familie en uw neef bent te zien en de kopie van krantenkoppen betreffende de situatie van omtrent de moord op uw neef– verwijst het CGVS naar de hierboven ontwikkelde argumentatie waaruit naar voren komt dat de feiten hieromtrent in wezen niet worden betwist, maar dat er wel ernstige twijfels mogen blijven aangaande uw eigen betrokkenheid in deze. Hoe dan ook maakt u ingevolge desbetreffende casus op geen enkele manier een vrees in eigen hoofde aannemelijk. Ook de door u aangebrachte, door uzelf in het Spaans neergeschreven getuigenis en de getuigenis die uw zus neerpande en waarbij zij een identiteitsbewijs bijvoegt, kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Dergelijke documenten zijn immers volledig gebaseerd op persoonlijke verklaringen en ieder kan verklaren wat hij of zij wil, waardoor aan dergelijke documenten, met een gesolliciteerd karakter, werkelijk geen enkele bewijswaarde kan worden toegeschreven. Bovendien gaat het in deze om post-factum verklaringen. Kan hierbij nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu aldus niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herstellen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheids situatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende

groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van E. J. M. E. (tweede verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, E.(...) J.(...) M.(...) E.(...), verklaarde zowel de Chileense als de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Je werd geboren op (...) 2010 in Quinta Normal, gelegen in de Chileense hoofdstad Santiago de Chile, waar je tijdens je jonge kinderjaren opgroeide bij je ouders. Nadat jouw ouders uit elkaar gingen, woonde je samen met je moeder, L.(...) E.(...) V.(...) (CG (...); ov-nummer (...)), op verschillende plekken in de hoofdstad. Omwille van problemen besloot zij op een gegeven moment om Chili te verlaten en haar zus in België te vervoegen. Jouw moede reisde op 29 september 2021 naar dit land en deed op 4 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming.

Jij werd na het vertrek van je moeder ondergebracht bij jouw vader. Hij woonde in Santiago de Chile samen met jouw grootmoeder, zijn nieuwe partner en hun zoontje. De situatie thuis was niet altijd eenvoudig. Er was sprake van financiële moeilijkheden en jouw vader was al in aanraking gekomen met het gerecht nadat hij zich uit geldgebrek had gewend tot online omkoping. Door de economische strubbelingen kon je niet altijd naar school gaan, ook de afstand speelde hierin mee. Daarnaast heerste er soms een benarde sfeer thuis. Jouw vader en zijn vriendin, die je zelf niet zo leuk vond, maakten regelmatig ruzie en hierbij vielen langs beide kant weleens klappen. Dat je hiervan getuige was, liet een mentale impact na. Gedurende een tijdje bezocht je daarom een psycholoog.

Het contact met jouw moeder verwaterde nadat zij Chili had verlaten. Toen dit uiteindelijk werd hersteld, gaf je aan dat je liever bij haar in België zou komen wonen. In dit land zag je meer kansen om te studeren en later een fijne toekomst uit te bouwen. Je vader ging uiteindelijk akkoord om je naar je moeder te laten reizen en alle formaliteiten werden voor jou in orde gebracht.

Op 28 juli 2023 verliet je Chili en reisde je in je eentje met het vliegtuig via Madrid naar Brussel. Vervolgens deed je op 16 augustus 2023 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in België.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je zowel je Chileense als je Colombiaanse paspoort neer.

B. Motivering

Voorreest moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw raadvrouw die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient in deze beslissing te worden benadrukt dat jij over een dubbele nationaliteit beschikt, je bent zowel Chileens als Colombiaans staatsburger (CGVS, p. 6-7; zie identiteitsdocumenten in de groene farde van het administratief dossier). Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst, in dit geval dus Colombia én Chili.

Dient te worden vastgesteld dat je doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er in jouw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Chili, dan wel Colombia, noch dat je in geval van een terugkeer naar Chili en/of Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen maak je wat Colombia betreft, op geen enkel moment zelf gewag van enige vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wanneer je tijdens het persoonlijk

onderhoud wordt gevraagd of het voor jou een mogelijkheid zou vormen om in Colombia te gaan wonen, antwoord je bovendien beslist bevestigend (CGVS, p. 17). Waar je daarbij nog toevoegt dat jouw moeder zich niet opnieuw in Colombia zou willen vestigen, verwijst het CGVS naar de beslissing zoals deze werd genomen voor jouw moeder, waarin haar tevens de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Zij poneerde bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst een vrees voor vervolging, ook in jouw hoofde, maar aan deze kon geen enkel geloof worden gehecht. Je kan een kopie van deze beslissing terugvinden in de blauwe farde van het administratief dossier. Er zijn aldus wat jou betreft geen indicaties voorhanden die erop zouden wijzen dat een terugkeer naar Colombia voor jou onmogelijk zou zijn, voor jouw moeder evenmin.

Ook ten aanzien van Chili komt er uit jouw verklaringen geen enkele persoonlijke vrees naar voren. Dit stel je zelf zo ook uitdrukkelijk (CGVS, p. 16). Daarbij verklaar je dat je in Chili, het land waar je tot je vertrek naar België steevast hebt gewoond, eigenlijk nooit ernstige problemen hebt gekend. Je brengt naar voren dat de hoofdreden voor je vertrek is dat je in dit land betere kansen en opportuniteiten voor jezelf zag. Je zou in dit land graag de taal leren, studeren en een mooie toekomst uitbouwen. Hoewel het gaat om een verdienstelijke houding, ressembleren dergelijke motieven niet onder de criteria voor het verkrijgen van internationale bescherming. Het staat je niettemin vrij om je in het kader van een duurzaam verblijf in België te wenden tot de daartoe geëigende procedures.

In de mate dat je te kennen geeft dat het voor jou niet mogelijk zou zijn om opnieuw bij je vader in te trekken, kunnen bijkomend de volgende opmerkingen worden gemaakt (CGVS, p. 17). In Chili woonde je, nadat je moeder in 2021 het land had verlaten, samen met je vader, zijn nieuwe partner, je halfbroertje en je grootmoeder (CGVS, p. 7-8). Je beschrijft de sfeer thuis als toxisch, waarbij er regelmatig werd geruzied en discussies tussen jouw vader en zijn partner soms gepaard gingen met geweld. Hoezeer ook kwalijk en betreuenswaardig te noemen, het feit dat jij thuis getuige was van geweld tussen je vader en je stiefmoeder is in wezen onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Het CGVS ontkent daarbij niet noodzakelijk dat dergelijke gebeurtenissen een mentale impact kunnen nalaten, zoals je ook te kennen geeft. Er dient niettemin te worden opgemerkt dat je in het verleden in Chili reeds terecht kon bij een psycholoog en kon rekenen op psychologische begeleiding (CGVS, p. 14). Uit jouw verklaringen mag nergens blijken dat jouw familie hier ooit een probleem van zou hebben gemaakt, laat staan dat ze jou deze hulp zou hebben verhinderd of ontzegd (CGVS, p. 18). Dat jouw vader in het verleden in aanraking zou zijn gekomen met het Chileense justitieapparaat omdat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan online omkoping – geheel blote beweringen die je op geen enkele manier objectief onderbouwt of staft – betekent dan weer niet dat er wat jou betreft sprake zou zijn van enig risico op vervolging (CGVS, p. 18-19). Indien jouw vader werkelijk strafbare feiten heeft gepleegd, dan staat het de Chileense rechtstaat logischerwijze vrij om hem in dit kader te vervolgen. Daarbij relateert het feit dat je vader toen hij je vermist waande uit eigen beweging naar een politiecommissariaat is gestapt en dit niet tot enige verdere consequenties heeft geleid, behoorlijk enige mogelijke veronderstelling dat hij concrete problemen met de Chileense autoriteiten zou dienen te vrezen. Hoe dan ook is deze situatie in wezen geheel niet relevant in het kader van de beoordeling van jouw asielaanvraag. Een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient persoonlijk en in concreto te worden aangetoond. Een loutere verwijzing naar een situatie van een andere persoon volstaat daarbij niet om aanspraak te maken op internationale bescherming. Dat je daarnaast in Chili niet op regelmatige basis naar school bent kunnen gaan, alsook dat je in het verleden op school het slachtoffer bent geworden van pesteringen, is evenzeer betreuenswaardig te noemen (CGVS, p. 8-9, p. 19). Doch betreft het ook in deze feiten die onvoldoende ernstig zijn om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade en kan hieruit geen toekomstgerichte vrees in jouw hoofde worden vastgesteld. Ingevolge jouw bij momenten ingewikkelde thuissituatie in Chili kan er geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld wat jou betreft.

Het gegeven dat je sinds je aankomst in België niet langer in rechtstreeks contact staat met je vader, wijzigt in wezen niets aan voorgaande overwegingen (CGVS, p. 8). Nadat je zelf uit Chili vertrok, verbrak je uit eigen beweging het contact met je vader. Dit gebeurde na een woordenwisseling die jullie hadden toen jij op een avond te laat was thuisgekomen en jouw vader – naar jouw mening – overmatig beschermend en overdreven had gereageerd (CGVS, p. 11, p. 13). Dat jouw vader zich uit ongerustheid dat zijn toen twaalfjarige dochter niet was thuisgekomen en dat hij jou niet wist terug te vinden, van plan was om de politie in te schakelen en dat hij na jouw uiteindelijke thuiskomst kwaad reageerde, kan echter moeilijk worden bestempeld als zijnde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wel integendeel. Daarbij beschrijf je de band met je vader wel degelijk als goed en ook de band met je grootmoeder is normaal te noemen (CGVS, p. 10-11). Andermaal moet worden vastgesteld dat de door jou opgeworpen feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen leiden tot het verlenen van internationale bescherming in jouw hoofde.

Evenmin kan jou de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend naar aanleiding van de financiële situatie waarin je vader zich zou bevinden en je ongerustheid dat hij eventuele kosten niet zou kunnen dragen (CGVS, p. 17). Socio-economische motieven kunnen immers niet begrepen worden onder de criteria zoals vastgelegd voor de verlening van internationale bescherming.

Daarbij dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Het is daarbij eigenlijk aan jou om aan te tonen dat jouw nationale overheid bescherming niet wil of kan bieden, in casu de overheid van Chili. Uit het geheel van jouw verklaringen en de beschikbare objectieve informatie mag nergens blijken dat je je bij eventuele problemen in geval van een mogelijke terugkeer naar Chili niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Enige potentiële vrees in jouw hoofde, waarvan je het bestaan voor alle duidelijkheid zelf expliciet ontkent, wordt hoe dan ook danig gerelativeerd door de vaststelling dat je eigenlijk nog graag naar Chili zou willen terugkeren. Je stelt dan wel niet meer permanent in Chili te willen gaan wonen, maar je zou wel nog graag op bezoek gaan en je zou het behoorlijk jammer vinden indien dit in de toekomst niet meer tot de mogelijkheden zou behoren (CGVS, p. 15-16). Het gegeven dat je eigenlijk al van plan was om terug te keren naar je land van herkomst en deze terugkeer dus zonder meer als perspectief had aangemerkt, ondermijnt op fundamentele wijze enige nood aan internationale bescherming wat jou betreft.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Colombia en/of Chili.

De door jou neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jouw identiteitsdocumenten betreft, je legde je Colombiaanse en je Chileense paspoort neer, dient immers te worden gesteld dat in deze beslissing jouw identiteit en nationaliteit in wezen niet worden betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Om te beginnen dient te worden besloten dat er in Chili geenszins sprake is van een situatie die gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands conflict.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus

Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de beginselen behoorlijk bestuur en meer bepaald van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen gaan in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel van het middel gaan verzoekende partijen in op de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en Valle del Cauca in het bijzonder en besluiten zij dat zij minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen om de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekende partijen een kopie van de eerste bladzijde van het Colombiaanse paspoort van tweede verzoekster.

3.2.2. Op 30 september 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster worden haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan haar beweerde vrees te zullen worden gedood door dezelfde personen die in het verleden haar neef E. T. V. om het leven hebben gebracht en vervolgens ook zijn ouders – waaronder eerste verzoeksters zus – hebben vervolgd vermits:

a) hoewel niet wordt betwist dat E. T. V. in 2006 door een politieagent om het leven werd gebracht en zijn ouders daaropvolgend problemen kenden en eerste verzoeksters zus zowel Colombia en later ook Ecuador en Chili diende te ontvluchten, moet worden opgemerkt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend,

b) uit het geheel van eerste verzoeksters verklaringen verscheidene eigenaardigheden, onaannemelijkheden en ongerijmdheden naar voren komen waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden betrokkenheid in de problemen van haar zus en diens gezin in het verleden, eerste verzoekster er ook niet in slaagt om enige authentieke documenten ter staving van haar beweerde betrokkenheid voor te leggen,

- c) eerste verzoeksters zus A. P. doorheen haar verklaringen in het kader van haar eigen asielprocedure eerste verzoekster op geen enkel moment heeft vermeld en met geen woord rept over enige betrokkenheid, laat staan aanwezigheid van eerste verzoekster; de verklaring die eerste verzoekster thans voorlegt van haar zus een post factum-verklaring betreft met uiterst gesolliciteerd karakter die geen bewijsgrond vormt van de door eerste verzoekster opgeworpen verklaringen,
- d) hoe dan ook er geen enkele indicatie voorhanden is dat eerste verzoekster ingevolge van de problematiek van haar zus en haar neef louter op basis van een onderlinge familieband een vrees voor vervolging zou moeten koesteren in geval van een terugkeer naar Colombia, te meer daar haar ouders er nog steeds zonder problemen woonachtig zijn, eerste verzoekster niet concreet aannemelijk kan maken waarom de vervolgers van haar neef en haar zus – bijna twintig jaar na de feiten – haar plots in het vizier zouden willen nemen en uit niets blijkt dat dat deze vervolgers het werkelijk ooit op haar zouden hebben gemunt en zij zelf aangeeft geen feitelijke indicaties te hebben waaruit naar voor komt dat iemand in Colombia haar zou willen treffen, naar haar op zoek is of in het verleden ooit naar haar op zoek is geweest;
  - (ii) eerste verzoekster verwijst in tweede instantie naar feiten van huiselijk geweld die zij zou hebben meegemaakt met haar voormalige echtgenoot – vader van tweede verzoekster – in Chili, maar slaagt er niet in om op deze grond een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lopen van ernstige schade aannemelijk te maken aangezien:
    - a) eerste verzoekster een Colombiaans staatsburger is, niet beschikt over de Chileense nationaliteit en haar verzoek om internationale bescherming bijgevolg exclusief ten aanzien van Colombia moet worden beoordeeld,
    - b) uit eerste verzoeksters verklaringen blijkt dat de geweldfeiten – die noch bevestigd, noch ontkend worden door de commissaris-generaal – zich uitsluitend in Chili hebben afgespeeld en hieruit geenszins een toekomstgerichte vrees in haar hoofde ten aanzien van Colombia kan blijken, te meer daar uit haar verklaringen niet blijkt dat Er. C. eerste verzoekster ook nog maar enigszins in het vizier zou hebben, laat staan dat hij haar in de toekomst nog zou willen raken,
    - c) de vaststelling dat zij haar dochter bij hem zou hebben afgezet en zou hebben achtergelaten terwijl eerste verzoekster naar de andere kant van de wereld verhuisde, enigszins haar bewering relativeert als zou het daadwerkelijk gaan om een gevaarlijke, gewelddadige en wrede man;
  - (iii) er dient op gewezen dat er in hoofde van eerste verzoeksters dochter – tweede verzoekster – eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam;
  - (iv) de documenten die eerste verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
  - (v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster worden haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van haar landen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit besluit steunt op de vaststellingen en overwegingen dat:

- (i) tweede verzoekster – die over een dubbele nationaliteit beschikt (Colombiaans en Chileens) – doorheen haar verklaringen geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zou lopen ten aanzien van Chili en/of Colombia;
- (ii) tweede verzoekster wat betreft Colombia op geen enkel moment zelf gewag maakt van enige vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade; wat betreft haar opwerping dat haar moeder zich niet opnieuw in Colombia zou willen vestigen, dient verwezen naar de weigeringsbeslissing in hoofde van eerste verzoekster en kan worden besloten dat er in hoofde van tweede verzoekster evenmin indicaties voorhanden zijn die erop zouden wijzen dat een terugkeer naar Colombia voor haar onmogelijk zou zijn;
- (iii) ook ten aanzien van Chili er uit tweede verzoeksters verklaringen geen enkele persoonlijke vrees naar voren komt nu:
  - a) het gegeven dat zij in België betere kansen en opportuniteiten voor haarzelf zag en zij hier een toekomst wil uitbouwen geen motieven vormen die ressorteren onder de criteria voor het verkrijgen van internationale bescherming,
  - b) in de mate tweede verzoekster te kennen geeft dat het niet mogelijk zou zijn om opnieuw bij haar vader in te trekken, moet worden vastgesteld dat tweede verzoekster na het vertrek van haar moeder in 2021 samen met haar vader, zijn nieuwe partner, haar halfbroertje en grootmoeder heeft gewoond en dat, hoewel ze de sfeer thuis als toxisch omschrijft en dit kwalijk en betreurenswaardig is, haar verklaringen hieromtrent onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking te kunnen worden genomen; hoewel niet wordt betwist dat dergelijke gebeurtenissen een mentale impact kunnen nalaten, moet worden opgemerkt dat tweede verzoekster in Chili in het verleden reeds terecht kon bij een

- psycholoog en kon rekenen op psychologische begeleiding en nergens uit haar verklaringen kan blijken dat haar familie hier ooit een probleem van zou hebben gemaakt, laat staan dat ze haar deze hulp zou hebben verhindert of ontzegd,
- c) dat tweede verzoeksters vader in aanraking zou zijn gekomen met het Chileens justitieapparaat in het verleden niet betekent dat er wat tweede verzoekster betreft sprake zou zijn van enig risico op vervolging, te meer aangezien de vaststelling dat haar vader uit eigen beweging naar de politie stapte in het kader van tweede verzoeksters vermissing de veronderstelling dat hij concrete problemen met de Chileense autoriteiten zou vrezen, relativeert; hoe dan ook is deze situatie in het geheel niet relevant voor de beoordeling van tweede verzoeksters verzoek om internationale bescherming,
  - d) het gegeven dat tweede verzoekster in Chili niet op regelmatige basis naar school is kunnen gaan en het slachtoffer is geworden van pestering op school betreurenswaardig is, maar evenmin voldoende ernstig om te kunnen kwalificeren als vervolging of ernstige schade,
  - e) het feit dat zij sinds haar aankomst in België geen rechtstreeks contact met haar vader heeft, niets wijzigt aan voorgaande overwegingen, te meer aangezien zij haar band met haar vader wel degelijk als goed en ook de band met haar grootmoeder als normaal benoemt,
  - f) de financiële situatie waarin de vader van tweede verzoekster zich zou bevinden en haar ongerustheid dat hij eventuele kosten niet zou kunnen dragen, socio-economische motieven betreffen die niet begrepen worden onder de criteria zoals vastgelegd voor de verlening van internationale bescherming,
- (iv) de documenten die tweede verzoekster voorlegt zijn, niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Voorafgaande opmerking

Vooreerst wijst de Raad erop dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, of indien de verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoontelijke verblijfplaats. Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet worden aangetoond dat de verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een verzoeker om internationale bescherming meer dan één nationaliteit heeft, verwijst "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij of zij van geen van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit, bescherming kan verkrijgen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster, die zowel over de Colombiaanse als de Chileens nationaliteit beschikt, wordt de nood aan internationale bescherming zowel ten aanzien van Colombia, alsook ten aanzien van Chili onderzocht en wordt besloten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Eerste verzoekster voert aan niet naar Colombia te kunnen terugkeren omwille van een vrees voor vervolging voor dezelfde personen die in het verleden reeds haar neef E. T. V. om het leven hebben gebracht en die vervolgens ook zijn ouders – eerste verzoeksters zus en ex-schoonbroer – hebben vervolgd. Daarnaast voert eerste verzoekster een vrees aan ten aanzien van haar ex-echtgenoot omwille van feiten van huiselijk geweld die plaatsvonden in Chili. Tweede verzoekster verklaart dat zij België ziet als een land met meer kansen om te studeren en waar zij een fijne toekomst wil uitbouwen.

3.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land(en) van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven in de bestreden beslissingen aangaande hun vrees voor vervolging te verklaren of te weerleggen. Daarin wordt terdege gemotiveerd dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Colombia aannemelijk hebben gemaakt omwille van een vermeende vervolging door dezelfde personen die in het verleden reeds eerste verzoeksters neef om het leven hebben gebracht en ook zijn ouders hebben vervolgd. Voor tweede verzoekster wordt ook terdege gemotiveerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Chili aannemelijk heeft gemaakt omdat uit haar verklaringen geen enkele persoonlijke vrees naar voor komt.

Daarnaast gaan de motieven van de bestreden beslissingen ook in op de feiten van huiselijk geweld die eerste verzoekster zou hebben meegemaakt in Chili vanwege haar ex-echtgenoot maar wordt gesteld dat eerste verzoekster niet over de Chileense nationaliteit beschikt, zodat haar verzoek enkel ten opzichte van Colombia moet worden beoordeeld, en op de thuissituatie van tweede verzoekster in Chili en haar wens om in België een mooie en betere toekomst uit te bouwen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in de administratieve dossiers. Op grond van deze motieven wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door eerste verzoekster uiteengezette vluchtrelaas en het gebrek aan persoonlijke en concrete vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijven.

Verzoekende partijen volharden in het verzoekschrift immers in hun vluchtrelaas, herhalen en citeren eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen uit de notities van het persoonlijk onderhoud, poneren een vrees voor vervolging en minimaliseren en spreken de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen. Dit vormt geen dienstig verweer en zij slagen er hiermee dan ook niet in om de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekende partijen vervolgen nog in hun verzoekschrift dat de verantwoordelijken voor de moord op de neef van eerste verzoekster nooit zijn gestraft, er nog steeds een openstaande zaak loopt tegen hen en dat dit alles aantoonde dat er geen effectieve bescherming wordt geboden in Colombia. Zij onderstrepen in dit verband dat uit diverse landenrapporten blijkt dat de Colombiaanse politie en justitie corrupt zijn en geen (effectieve) bescherming bieden. De Raad merkt op dat, nog daargelaten het feit dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat elke overheidsbescherming in Colombia totaal afwezig zou zijn, dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, uit het voorgaande en de bestreden beslissingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging. Bijgevolg is de vraag naar het voorhanden zijn van overheidsbescherming voor deze beweerde vrees dan ook niet dienstig.

Verzoekende partijen voeren voorts in het verzoekschrift aan dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoekster in hun context moeten worden geplaatst. Zij benadrukken dat uit het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster blijkt dat zij heeft aangegeven dat ze door stress en angst mogelijk fouten heeft gemaakt tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen vervolgen in dit verband dat eerste verzoeksters traumatische ervaringen kunnen verklaren waarom ze soms moeite heeft met exacte data en hekelen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar psychologische toestand.

De Raad benadrukt dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van eerste verzoekster kan worden verwacht dat zij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat zij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt, ook al hebben de gebeurtenissen in haar land van

herkomst een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster, slaagt zij er echter niet in de door haar voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk persoonlijk onderhoud brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er, eerste verzoeksters blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress of emoties eerste verzoekster zouden hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt daarentegen dat eerste verzoekster in staat was om duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat eerste verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. De vaststelling dat eerste verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op de vraag of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen, antwoordt: *“Ja, ik denk van wel. Ik was wel een beetje van slag door de hele situatie en door de problemen die ik had meegemaakt. Ik was wel wat van slag.”* (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 3), doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Zij toont met het betoog in het verzoekschrift niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar vermeende problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Eerste verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met haar psychologische toestand. Verzoekster brengt overigens geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat haar cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van haar asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit niets blijkt aldus dat verzoekster tijdens het uiteenzetten van haar asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken of bij de zetel van het CGVS niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschriften de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat de documenten die door hen werden bijgebracht niet vermogen de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen. Door aan het verzoekschrift opnieuw een kopie van het Colombiaanse paspoort van tweede verzoekster te voegen, werpen verzoekende partijen immers geen ander licht op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. De Raad onderstreept nog dat de identiteit en nationaliteit van tweede verzoekster overigens niet wordt betwist.

3.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van eerste verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat het vluchtrelaas van tweede verzoekster geen enkele persoonlijke vrees voor vervolging bevat. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschriften betogen, niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voornamelijk geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven

vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR bevestigt in zijn richtlijnen het belang van de regio van herkomst in deze: "Additionally, as Colombia continues to be affected by a non-international armed conflict, and considering the information presented in these International Protection Considerations, applicants originating from, or previously residing in, conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Criteria on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence."

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst en eerste verzoeksters verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS eerste verzoekster, p. 4-5), het gestelde in punt 3.3.4. en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van eerste verzoekster in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Cali, gelegen in het departement Valle Del Cauca, worden beoordeeld, waar eerste verzoekster woonde tot aan haar vertrek uit Colombia in 2007, waar haar moeder en tweede verzoeksters grootmoeder thans nog verblijft (administratief dossier, CGVS eerste verzoekster, p. 10).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich

mee. De geconsulteerde bronnen spreken immers van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er voor verzoekende partijen sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat zij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer kunnen worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. Verzoekende partijen doen geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier. Bovendien blijkt dat eerste verzoekster woonde in Cali, een grootstad. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Wel is er sprake van crimineel geweld dat in wezen doelgericht is, en niet willekeurig van aard.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift, ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal in de aanvullende nota steunt.

3.3.6.3. Wat tweede verzoekster betreft, wordt in de bestreden beslissing genomen in haar hoofde het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Chili:

“Om te beginnen dient te worden besloten dat er in Chili geenszins sprake is van een situatie die gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoekende partijen uiten hierop geen enkele kritiek en brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de commissaris-generaal hierover verkeerd geoordeeld zou hebben. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Chili, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land(en) (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden

beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET